

1 Νοεμβρίου 2022

Θεία Λειτουργία, Η Αγία Αναφορά

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας
Ερμηνεία της Θείας Λειτουργίας
Σε μετάφραση

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=356317>

Αγία αναφορά

«Στώμεν καλώς· στώμεν μετά φόβου. Πρόσχωμεν την αγίαν αναφοράν εν ειρήνη προσφέρειν», προτρέπει πάλι ο ιερέας. Δηλαδή: «Ας σταθούμε γερά σε όσα ομολογήσαμε με το «Πιστεύω...», χωρίς να κλονιζόμαστε από τους αιρετικούς. Ας σταθούμε με φόβο, γιατί είναι μεγάλος ο κίνδυνος να πλανηθούμε. Όταν έτσι σταθεροί παραμένουμε στην πίστη, τότε ας προσφέρουμε τα δώρα μας στο Θεό με ειρήνη».

Στο σημείο αυτό οι πιστοί πρέπει να έχουν στο νου τους και τα λόγια του Κυρίου: «Αν προσφέρεις το δώρο σου στο θυσιαστήριο και θυμηθείς ότι κάποιος κάτι έχει εναντίον σου, συμφιλιώσου πρώτα μαζί του, και μετά έλα να προσφέρεις το δώρο σου» (Ματθ. 5:23 -24).

Αφού λοιπόν ο ιερέας ανυψώσει τις ψυχές και τα φρονήματα των πιστών από τα

επίγεια προς τα ουράνια, αρχίζει την ευχαριστήρια προσευχή. Μιμείται έτσι τον πρώτο Ιερέα, τον Χριστό, που ευχαρίστησε το Θεό Πατέρα προτού παραδώσει το μυστήριο της θείας Ευχαριστίας.

Τον δοξολογεί τώρα κι αυτός και Τον υμνεί μαζί με τους αγγέλους. Τον ευγνωμονεί για όλες τις ευχαριστίες που μας έκανε από την αρχή της δημιουργίας. Τον ευχαριστεί ιδιαίτερα για την έλευση του Μονογενούς Του Υιού στον κόσμο και για την παράδοση του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας. Διηγείται μάλιστα και τα σχετικά με τον Μυστικό Δείπνο, επαναλαμβάνοντας τα ίδια τα λόγια του Κυρίου: «Λάβετε, φάγετε... Πίετε εξ αυτού πάντες...» (Ματθ. 26:26-27).

Ο ιερέας, αφού πει, «Έχοντας λοιπόν στο νου μας αυτή τη σωτήρια εντολή και όλα όσα έχουν γίνει για μας, δηλαδή τη σταύρωση, την ταφή, την τριήμερη ανάσταση, την ανάληψη στους ουραμούς, την ενθρόνιση στα δεξιά του Πατέρα, τη δεύτερη και ένδοξη πάλι παρουσία», καταλήγει με την εκφώνηση: «Τα σα εκ των σων σοι προσφέροντες κατά πάντα και διά πάντα, σε υμνούμεν, σε ευλογούμεν, σοι ευχαριστούμεν, Κύριε, και δεόμεθά σου, ο Θεός ημών».

Με τούτα τα λόγια είναι σαν να λέει στον ουράνιο Πατέρα: «Σου προσφέρουμε την ίδια εκείνη προσφορά που ο ίδιος ο Μονογενής Σου Υιός πρόσφερε σ' Εσένα, το Θεό και Πατέρα. Και προσφέροντας την, Σ' ευχαριστούμε, γιατί κι Εκείνος προσφέροντας την Σ' ευχαριστούσε. Τίποτα δικό μας δεν προσθέτουμε σ' αυτή την προσφορά των δώρων. Γιατί δεν είναι δικά μας έργα τούτα τα δώρα, αλλά δικά Σου δημιουργήματα. Ούτε και δική μας επινόηση είναι αυτός ο τρόπος της λατρείας, αλλά Εσύ μας τον δίδαξες κι Εσύ μας παρακίνησες να Σε λατρεύουμε με αυτόν τον τρόπο. Γι' αυτό, όσα Σου προσφέρουμε, είναι εξ ολοκλήρου δικά Σου...».

Την ίδια στιγμή ο ιερέας προσπίπτει και ικετεύει θερμά το Θεό. Παρακαλεί για τα δώρα που έχει μπροστά του, ώστε να δεχθούν το πανάγιο και παντοδύναμο Πνεύμα Του και να μεταβληθούν ο μιν άρτος στο ίδιο το άγιο σώμα του Χριστού, ο δε οίνος στο ίδιο το άχραντο αίμα Του.

Μετά απ' αυτές τις ευχές, η θεία ιερουργία ολοκληρώθηκε! Τα δώρα αγιάστηκαν! Η θυσία πραγματοποιήθηκε! Το μεγάλο θύμα και σφάγιο, που θυσιάστηκε για χάρη του κόσμου, βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας, πάνω στην αγία Τράπεζα! Γιατί ο άρτος δεν είναι πλέον τύπος του Δεσποτικού σώματος. Είναι το ίδιο το πανάγιο σώμα του Κυρίου που δέχτηκε όλες εκείνες τις προσβολές, τα ραπίσματα, τα φτυσίματα, τις πληγές, τη χολή, τη σταύρωση. Και ο οίνος είναι το ίδιο το αίμα που ξεπήδησε όταν σφαζόταν το σώμα.

Αυτό είναι το σώμα, αυτό είναι το αίμα που έλαβε σύσταση από το Άγιο Πνεύμα,

που γεννήθηκε από τον Παρθένο Μαρία, που θάφτηκε, αναστήθηκε την τρίτη ημέρα, ανέβηκε στους ουρανούς και κάθισε στα δεξιά του Πατέρα.

Και πιστεύουμε πως έτσι είναι, γιατί ο ίδιος ο Κύριος είπε:

«Τούτο εστί το σώμα μου... τούτο εστί το αίμα μου» (Μαρκ. 14:22, 24). Και γιατί ο ίδιος παρήγγειλε στους Αποστόλους και σ' όλη την Εκκλησία: «Τούτο ποιείτε εις την εμὴν ανάμνησιν» (Λουκ. 22:19).

Δεν θα πρόσταζε να επαναλαμβάνουν αυτό το μυστήριο, αν δεν είχε σκοπό να τους δώσει δύναμη να το επιτελούν. Και ποια είναι η δύναμη; Το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι που με το χέρι και τη γλώσσα των ιερέων τελεσιουργεί τα μυστήρια. Ο λειτουργός είναι υπηρέτης της χάριτος του αγίου Πνεύματος, χωρίς να προσφέρει τίποτε από τον εαυτό του.

Γι' αυτό και δεν έχει σημασία αν τύχει να είναι ο ίδιος γεμάτος αμαρτίες. Κάτι τέτοιο δεν νοθεύει την προσφορά των δώρων, τα οποία είναι πάντοτε ευάρεστα στο Θεό. Όπως κι ένα φάρμακο που κατασκευάστηκε από άνθρωπο άσχετο με την ιατρική επιστήμη, δεν χάνει τη θεραπευτική του δράση, αρκεί μόνο να κατασκευάστηκε σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού.

Αφού λοιπόν συμπληρωθεί η θυσία, ο ιερέας, βλέποντας μπροστά του το ενέχυρο της θείας φιλανθρωπίας, τον Αμνό του Θεού, ευχαριστεί και ικετεύει. Ευχαριστεί το Θεό για όλους τους αγίους, γιατί στο πρόσωπό τους η Εκκλησία βρήκε εκείνο που ζητάει, τη βασιλεία των ουρανών.

Ιδιαίτερα -«εξαιρέτως»- ευχαριστεί για την υπερευλογημένη Θεοτόκο και αειπάρθено Μαρία, γιατί αυτή υπερβαίνει κάθε αγιοσύνη. Και ικετεύει ο ιερέας για όλους τους πιστούς -τους κεκοιμημένους και τους ζώντες- γιατί αυτοί δεν έφτασαν στην τελειότητα ακόμα κι έχουν ανάγκη από προσευχή.

Από τη σειρά των φυλλαδίων «Η φωνή των Πατέρων» της Ιεράς Μονής Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής.

<https://bit.ly/3h2JnFf>